

ISSN 1300-3291

KIRMIZIFARE

çocuklar için edebiyat dergisi

Sayı: 39
Ocak 1995

'Kırmızıfare Çocuklar İçin Edebiyat Dergisi 1739 sayılı
"Milli Eğitim Temel Kanunu'nun 55. maddesi gereğince ince-
lenmiş, eğitim ve öğretim açısından 24 Aralık 1990 tarihli,
2328 sayılı Tebliğler Dergisi'nde okullara tavsiye edilmiştir.

Kırmızıfare

çocuklar için edebiyat dergisi

Sayı: 39

Ocak 1995

Sahibi ve Sorumlu Müdürü: Fatih Erdoğan

*

Danışma Kurulu:

Prof. Dr. Meral Alpay, Ferit Avcı, AylaÇınaroğlu
Yıldırım Derya, Mustafa Eremektar, Turan Yüksel

*

©MAVİBULUT YAYINLARI

Yeniçarşı Cd. 33/2 Ferah Apt. Kat:4

80060 Galatasaray İstanbul

Tel: (0-212) 252 63 75 -76 * Faks: (0-212) 244 08 60

*

Ayda bir çıkar. Fiyatı: 60.000 TL.

Abonelik bedeli :

Yıllık 12 sayı: 700.000 TL.

Taahhütlü: 868.000 TL.

(Cilt kapağı her yılın sonunda abonelere ücretsiz gönderilir.)

Yurtdışı: DM 70.

Yurtdışı Taahhütlü: DM 80.

*

Filmler: Reprograf(511 38 26)

Kapak Renk Ayrımı: Kombi Grafik (518 18 32)

İç Baskı: Tok Ofset (565 86 34)

Kapak Baskısı: Ak Basım (244 58 16)

Cilt: Sema Cilt Evi (567 86 29)

•

ISSN 1300-3291

Kapak: Nural Birden

Merhaba,

Bu sayımızda hepinize güzel bir sürprizimiz var: **Gülten Dayıoğlu!** Evet, 1993'te 30. sanat yılını kutlayan ünlü yazarımız Kırmızıfare için bir öykü yazdı. "**Masal Ağacı**" adlı bu güzel öyküsüyle, deneyimli yazarımızın ulaştığı ustalığa hayranlık duyacaksınız. Sizden isteğim bu etkileyici öyküyü büyüklerinize de okumanız. Onlara ara sıra güzel şeyler okumalısınız, yoksa okumayı iyice unutacaklar.

Yaynevimizin **15. yılı** ve Kırmızıfare'mizin **5. yılı** nedeniyle düzenlediğimiz armağanlı abonelik kampanyamız büyük ilgi gördü. Gösterdikleri ilgiden ötürü **Hürriyet, Milliyet, Yeni Yüzyıl, Cumhuriyet, Nokta, Tempo ve Kanal 6** yazar ve programcılarına teşekkür ederiz.

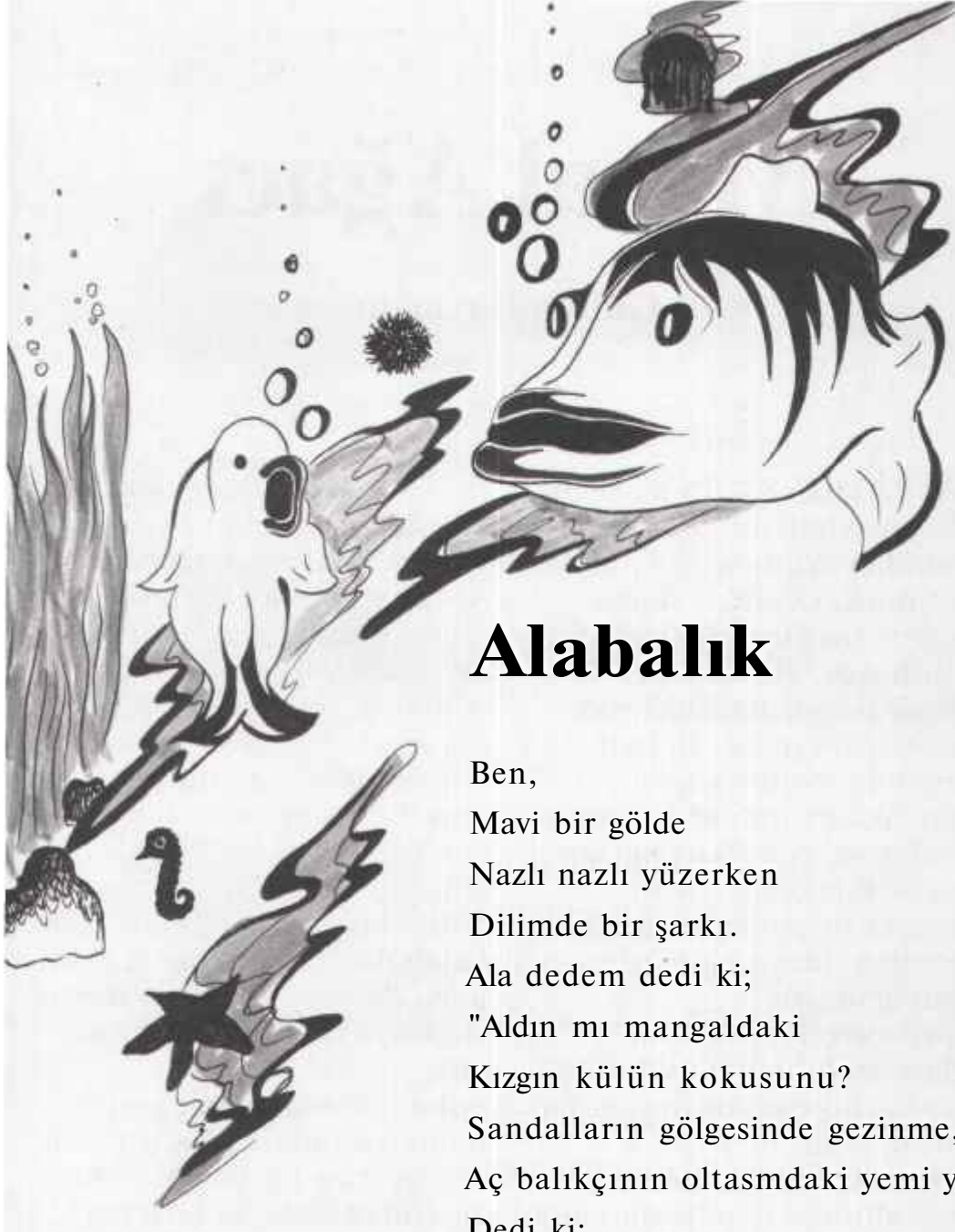
Kitap armağanlı abonelik kampanyamızı Şubat sonuna kadar uzattık. Hâlâ abonemiz olmamış olan arkadaşlarınıza hemen haber verin!

Edebiyat ve sevgi dolu günler!

Fatih Erdoğan

Kilerdekiler

Alabalık	Pelin Yakıcıer	3
Masal Ağacı	Gülten Dayıoğlu	4
Evrenin Güzel Ezgisi	Melek Güngör	8
Fındıkfaresi		15
Coğrafya Öğretmenimiz Tarhan Hanım	Aslı Niyazioğlu	19
Ayl	James Oliver Curwood	24
Serdar Bali'de	Nuran Turan	30
Bir Kitap Bir Yazar	Selma Erdoğan	32

Alabalık

Ben,
Mavi bir gölde
Nazlı nazlı yüzerken
Dilimde bir şarkı.
Ala dedem dedi ki;
"Aldın mı mangaldaki
Kızgın külün kokusunu?
Sandalların gölgesinde gezinme,
Aç balıkçının oltasındaki yemi yeme!"
Dedi ki;
"Kendini yosunlu taşların arasına gizle,
Şarkı bile söyleme!"

3

Masal Ağacı

Gülten Dayıoğlu

Res.: Aylin Baydar

4

YAZ TATİLİNDE EN sevdiğim dinlenme yöntemi, deniz kıyısında yürümek ve düşünmek. Özellikle تنها kıyılarda bu yürüyüşün tadına doyumuyor. تنها kıyı bulmak da günümüzde iyice zorlaştı. Bozcaada'nın batı yakasında, henüz yoğun kalabalıklar tarafından sarılmamış, çok güzel bir koy var. İlçe merkezine uzak olması ve de yolun bozukluğu yüzünden, oraya pek fazla gezgin gelmiyor.

Koyu çevreleyen üzüm bağları ile deniz arasında, geniş bir kumsal uzanıyor. Bu kumsal, deniz dibinde de sürüyor. İncecik kumlar, güneş altında, altın tozları gibi parlayıp gözleri kamaştırıyor. Öylesine de kızgın ki bu altın kumlar! Öğle sıcaklığında yalınayak yürümek olanaksız.

Böyle bir deneyime kalkışan kişi, kızgın kumlarda yürürken, tıpkı dans eden Afrika yerlilerini andırıyor.

Ben yürüyüşleri, tam denizin kıyısında yapıyorum. Tüm bedenim, tepeden tırnağa güneşe bulanırken, ayaklarım suda oluyor. İşte bu büyülü güzellikler koyunda bu yaz, çok ilginç bir olaya tanık oldum.

Ada bu yaz, her yıldan daha kalabalık. Üstelik bizim gizli koyu da epey keşfeden olmuş. Özellikle yabancı turistlerin burayı nasıl olup da bulabildiklerine pek şaşıtm. Ama, sonradan bu koya yeni ve kestirme bir yol açıldığını öğrendim. Belli ki bundan sonra, bu güzellikleri daha çok insanla paylaşacağız.

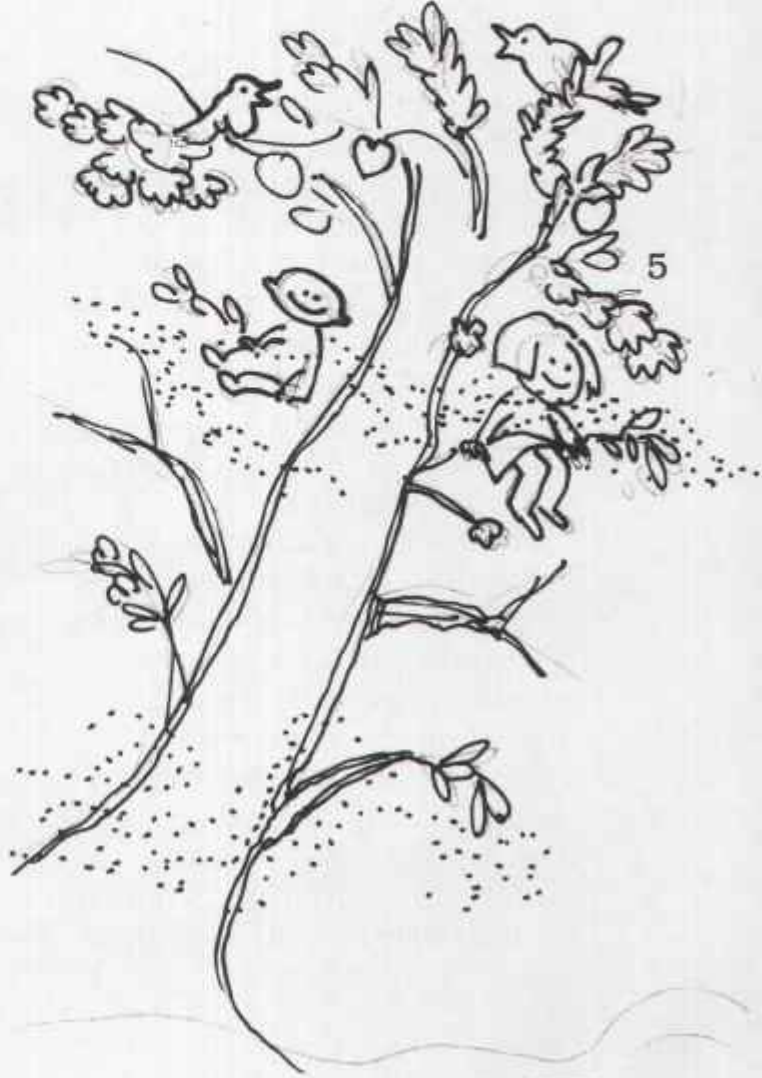
Koyda, bir baştan öte başa yürüyüş, yarım saat sürüyor.

Sonra dönüşe geçiyorum. Arada bir denize girip yüzyorum. Dinlenince, yeniden yürüyüşe başlıyorum. Öğleye kadar, bu böyle sürüyor.

Bu keyif dolu gidiş gelişlerde, on yaşlarında bir kızın, elinde koca bir çomakla kumlara, bir şeyler çizmekte olduğunu gördüm. Çok geçmeden, denizin hemen kıyısında, kocaman bir ağaç belirdi. Bu ağaç öylesine uzundu ki, nerdeyse boydan boya, koyun yarısını kaplıyordu. Denizle kara arasında dal budak salmakta olan bu ağaç, yolumu kesiyordu. Bu duruma içten içe kızdım. İster istemez, yürüyüşü bırakmak zorunda kaldım. Koskoca ağacın dallarını ezip geçemezdim ya!..

Ağacın köküne yakın bir yere, hasırımla havlumu serip oturdum. Olacakları gözlemeye başladım. Olacaklar diyorum çünkü, koydaki çocuklar, ağacın çevresini almaya başladılar. Önce herkes gülümseyerek baktı bu ulu ağaca. Sonra, el birliğiyle onu daha da büyötmeye giriştiler. Her çocuk eline geçirdiği çomakla

ağaca yeni bir dal ekliyordu. Derken, çevreden toplanan renkli ve hoş biçimli taşlarla dalların üstüne, çiçekler, meyvalar yapmaya başladılar. Kimi çocuklar bununla yetinmeyip, dallara çerden çöpten ve deniz kabuklarından oluşma, kuşlar kondurdular. Sonra kuru yosunlardan kuş yuvaları yapıldı. Kimi yerler,

kumsaldan toplanan
kavkılarla çiçeklendirilerek,
bahar dallarına dönüştürüldü.

Hava öylesine sıcak ve
durgundu ki! Yaprak
kıınıldamıyordu. Bozcaada'nın
bu yakasından pek bir gemi de
geçmiyordu. Bu yüzden
denizin üstü de çarşaf gibiydi.
Çocukların ağacı, bu ortam
içinde, kumsalda öylesine gö
zalıcı bir görünüme
bürünmüştü ki!..

Koyun öteki ucunda
güneşlenen yerli yabancı tüm
gezinler, ağacı görmeye
geldiler. Çok geçmeden yeni
gelenler de ağaca bir şeyler
eklemeye giriştiler. Bu yolla
dallar; kirazlar, elmalar, koca
koca ayçiçekleriyle bezendi.

Yerli yabancı, çocuk, kadın,
erkek, yaşlı, genç, tüm
gezinler, kendilerini bu işe
öylesine kaptırdılar ki!..

Bu arada birbirleriyle kırk
yıllık dost gibi kaynaştılar.

Elbet ben de boş durmadım.
Üzerinde türlü meyvalar,
çiçekler, kuşlar bulunan bu
masal ağacı, yüreğimi
coşturdu. Hemen insanların
arasına katıldım. Bu görkemli
Dünya Ağacı'na, katkıda
bulunmaya giriştim. Dallardan
birinin üzerine, bir kız bir de

erkek çocuk çizdim.

Çevremdeki çocuklar, bu
davranışımı, alkışla
karşıladılar. Daha sonra, yeni
yürümeye başlayan minikleri,
kollama görevini üstlendim.
Çünkü, bazıları tıpış tıpış gelip
kaşla göz arasında, ağacımızın
üstüne çıkıyor, dalı yaprağı,
kuşu, yuvayı, karma çorma
edip bozuyorlardı.

Kıyıda ki üzüm bağlarında
çalışan işçiler, kumsaldaki
insanların, bir araya
çokuştuklarmı görünce, pek
meraklanmışlar. Gezinler
arasında, iyiden kötüden, bir
olay çıktığını sanmışlar.
İçlerinden birini, durumu
öğrenmek üzere yanımıza
gönderdiler. Genç adam,
kumun üstünde, ulular ulusu,
süslü bir ağaç
oluşturulduğunu görünce, öyle
bir şaşırdı ki!.. Bir süre
sevecenlikle ağacımıza baktı.
Sonra gülümseyerek fırladı
gitti.

Önce, kum üstüne çomakla
çizilen kuru ağaç hepimizin
çabası ve beğenisiyle
gerçekten, göz kamaştırıcı bir
görünüme bürünmüştü. Hiç
kimse ağacın çevresinden
ayrılmak istemiyordu. Denize
dalıp çıkan, açıklara doğru

yüzüp gelen, doğruca soluğu ağacın yanında alıyordu. Ve dallarla gövdeye hâlâ, yeni yeni güzellikler ekleniyordu...

Bu coşkulu dakikalar sürerken, birden içimizden biri, "Eyvaaah!" diye bağırdı. Bu sesle hepimiz irkildik. O anda, bakışlar denizden yana çevrildi. Ve herkes bir ağızdan haykırdı: "Eyvah!.."

Açıklardan art arda, beş tane savaş gemisi geçiyordu. Hepimiz öylesine ürküye kapılmıştık ki!.. Sanki savaş çıkmıştı. Gemilerden yağacak bombalar, evlerimizi başımıza yıkacaktı. Çok geçmeden, gemilerin oluşturduğu dev dalgalar, canavar gibi gelip, kumsala saldırdılar. Göz açıp kapayıncaya dek ağacımızı yuttular.

Kimi çocuk ve gençler, çığlık çığlığa dalgalara atılıp onlarla adeta boğuştu. Ama, öfkelerini alamadılar. Yaşlılarla küçük çocuklu anneler, bağışarak, kumsalın gerisine kaçıştılar. Kısa sürede olup bitenler karşısında, damarlarımdaki kanım donmuş gibiydi. Bir süre olduğum yere çakılakaldım. Sonra dinozor gövdesi gibi, döne devrile üstüme doğru

yaklaşan, o korkunç dalgayı gördüm. Kaçmaya yeltendim. Ama başaramadım. Azgın suların sillesiyle dizüstü kumsala devrildim. Kendimi toparlayamadan, bir dalga daha gelip geçti üstümden. Sonra emekleyerek gerilere kaçıp gittim.

Savaş gemilerinin oluşturduğu dalgalar, yarım saat içinde çatlayıp çözülerek, dağılıp yok oldular. Ama, hepimizin coşkusu öylesine sönmüştü ki!.. Çocuklardan ağlaşanlar bile vardı. Üstelik, hiç kimsenin kimseyi avutacak gücü yoktu. Emeklerimiz boşa gitmiş, dalgalara yenik düşmüştük. Boş laflarla kafa ütüleyen gevezeler de sıkıntımıza tuz biber ekiyordu.

Islak mayomu değiştirmek bahanesiyle kalabalıktan sıyrıldım. Bağlara doğru yürüdüm. Yol boyunca, olup bitenleri değerlendirmeye koyuldum. Sonra birden, durup soluklanmak geldi içimden. Ardıma dönüp baktığımda, bizim takımın, yeniden toplaşarak, ağacımızı yapmaya giriştiğini gördüm. Sevinçle geri döndüm. Aralarına katılmak için var gücümle koşmaya başladım.

EVRENİN GÜZEL EZGİSİ

Melek Güngör

Res.: Mustafa Delioğlu

8

GÜNÜN BİRİNDE evrenin bir
köşesinde yer alan yıldız
sistemlerinden birinin müzik
gezegeninden çok güzel, küçük
bir ezgi koptu.

Tüm evreni
dolaştıktan
sonra da
dünyaya
düştü.

Küçük ezgi
düşmüş
olduğu yerden
etrafına
bakındı.
Bulunduğu
yer oldukça
ıssız, bitki
örtüsü veya
dağların
bulunmadığı
kocaman bir
çöldü. Gece

olunca simsiyah görünen
gökyüzünde milyonlarca yıldız
göz kırpıp durmaktaydı.

"Bunca yıldızın arasından

buraya
gelmem
herhalde
rastlantı
olmasa
gerek!" diye
düşündü
güzel müzik.

"Burası
benim tüm
güzelliğimi
evrene
duyuracağım
yer olmalı
mutlaka.
Sabah olunca
etrafıma
bakınıp
kimin müziği

olacağıma karar vermeliyim."

Sabahı oldu, güzel, küçük ezgi şimdi etrafını daha iyi görebiliyordu.

"Ne kadar güzel, ne görkemli bir dünya bu!" dedi çöl kumlarına bakarak. "İşte, bu güzel kumlar benim müziğim olmalı!"

Küçük ezgi, tam uçsuz bucaksız kumlarla bütünleşip müziğini evrenselleştireceğini düşünmekteyken, birden çöl fırtınalarının en korkuncuna yakalandı. Kumlar dört bir yana dağılıyor, çılgın gibi öteye beriye savruluyorlardı. Güzel müzik ne olduğunu şaşırmış, kumlarla birlikte savrulup durmaktaydı. Tüm gün boyunca öteye beriye fırlatılıp durduğundan iyice serseme dönmüştü. Fırtına dinince biraz kendine gelebildi. "Oo, çöl hiç de bana göre bir yer değilmiş. Müzikten de hiç anlamıyor, kopardığı fırtınanın müziği olmayı asla istemem. Kendime başka bir yer aramalıyım!"

Böyle düşünen küçük ezgi bulunduğu yeryüzünü daha iyi tanımak için yola çıktı.

"Gökyüzü yıldızlarla doluyken çok güzeldi, yukarı çıkıp gökyüzünün müziği

olabilirim belki," diye düşünerek yavaşça bulutlara doğru yükseldi.

Yumuşacık bulutlar arasında dolaşmak öyle hoştu ki. "İşte aradığımı buldum!" diye sevindi küçük müzik. "Ben bulutlarla bütünleşip evrensel olmalıyım," diye kendi kendine karar verdi ama bu düşüncesinin sonunu bile getiremedi. Çünkü yumuşacık görünen bulutlar birden koyulaşmış ve yeryüzünü gök gürlemeleriyle sarsmaya başlamıştı. Çakan şimşekler gök gürültüleri ve yağmurlar içinde kalan güzel ezgi oradan nasıl kurtulacağını bilemeden öteye beriye savruldu durdu. Birkaç defa çakan şimşeklerin içine düşmesi onu iyice serseme çevirmişti. Artık bulutlarla bütünleşmeyi aklına bile getirmiyor, bir an önce buradan kurtulmaya çabalıyordu. Bir süre sonra bulutlar biraz sakinleşti ve ezgi de kendini hemen yeryüzüne attı. Şimdi bulunduğu yer bir dağ tepesiydi. Güzel dağ çiçekleri, mis gibi bir hava, görkemli bir manzara görmek ezgiyi çok mutlu etmişti.

"Bu sefer yanılmıyorum,

aradığım yer burası," diyordu kendi kendine. "Ben bir dağ ile bütünleşirsem evrensel olurum, dağlar benim müziğimi yansıtacak en görkemli doğa harikaları!" Şöyle bir dolaşıp etrafı görmek istedi. Bir dağdan öbürüne atlıyor ve kararının ne kadar doğru olduğuna daha çok inanıyordu. Ama son atladığı dağda birden neye uğradığını şaşırdı. Tam bir yanardağ patlamasının içine düşmüştü çünkü. Fıskıran lavlar ve

dağın gürültüsü ile az kalsın kendinden geçiyordu. Dağ o kadar çok gürültü yapıyordu ki bir an önce oradan uzaklaşmak için can havliyle kaçmaya başladı. Bir daha böyle bir yere gelmeyeceğini söyleyip duruyordu kendi kendine. Küçük ezgi umutsuzluğa kapılmıştı. "Bu dünyaya düştüğümde her şeyin çok iyi olacağına öyle inanmışım ki!" dedi

üzüntüyle. "Oysa benimle bütünleşip harikulade müziğimi evrene yayacak hiçbir şeye rastlamadım. Ama yeryüzü oldukça büyük. Bir gün mutlaka aradığımı bulacağım, ümitsizliğe kapılmamalıyım. Bunun için tekrar yola çıkmam gerek." Böyle düşünerek başını alıp dünyayı dolaşmak üzere yola koyuldu. Birçok gökyüzü, çöl ve dağ aştıktan sonra birden kendini uçsuz bucaksız bir okyanusun ortasında buldu.

Masmavi suları görmek onu çok mutlu etmişti.

"İşte!" diyordu, "İşte bu benim tam aradığım şey. Benim müziğimi ancak bu engin sular evrene ulaştırabilir. Evet, evet bu sefer doğru yoldayım. Ben okyanuslarla bütünleşmeliyim ezgimi evrene yaymak için."

Ama düşüncelerinin daha sonunu bile getirmemişti ki büyük bir okyanus fırtınasının içinde buldu kendini. Dev dalgalar olanca kızgınlıklarıyla saldırıyor, sular gökyüzüne doğru fıskırıyordu. Küçük ezgi o gürültü patırtı içinde, günlerce oraya buraya savruldu durdu. Fırtına dindiğinde artık bir daha asla denizlerde kalmayacağına karar verdi. Hemen oradan uzaklaştı ve kendine başka yerler aramaya koyuldu. Şimdi gittiği yer ise büyük bir dereydi. Yumuşak, nazik kıvrımlarla usul usul akıp

gidiyordu bu dere.

"Tamam," dedi ezgi, "Artık bu sefer yanılmıyorum. Bu dere böyle akıp giderken benimle bütünleşirse tüm evren müziğimi duyar ve ben de evrensel olurum." Büyük bir sevinçle dereyi takibe koyuldu. Ama bu sefer umduğu gibi olmamıştı. Dere birden çok büyük bir çağlayana dönüştü. Artık

eskisi gibi nazik görünmüyordu gözüne. Üstelik neye uğradığını anlamadan büyük bir hızla dökülen çağlayanın içinde bulmuştu kendini. Korkunç gürültüden kurtuluncaya kadar akla karayı seçti. "Hiç de görüldüğü gibi değilmiş meğerse," diyordu kendini toparlamaya çalışırken. Bundan sonraki günlerde de aramasını sürdürdü küçük müzik. Bir gün mutlaka kendisini evrensel yapacak şeyi bulacağına inanıyordu. Ama son ulaştığı yerlerden biri olan ormanda çıkan yangının gürültüsü bir yana, yok olup gitmesine neredeyse ramak kalıyordu. Daha sonra gittiği ovalarda çıkan rüzgârlar ise canından bezmesine yol açtı. "Artık ümidimi kesmeliyim," diye düşünmeye başlamıştı, "Yazık, istediğimi başaramıyordum tüm evrenin sesi olabilirdim belki," diyordu kederli bir şekilde.

Böylece küçük ezgi yaşama küsmüş bir durumda kendine kuytu bir yer buldu ve hep orada kalmaya karar verdi. Güzel müziğini dinletme olanağı bulamadığına çok üzülüyordu. Aradan çok uzun

bir zaman geçti. Derken dünyanın daha sakin, daha fırtınasız geçen yıllarından birinde o güne kadar hiç görmediği bir yaratıkla karşılaştı. Bu, elinde beste yaptığı kâğıtlarla dolaşan genç bir müzisyendi. Dünya üzerinde insan denen yaratıkların ortaya çıktığını ilk o zaman anladı küçük ezgi. "Uff, ne kadar zaman geçmiş aradan. Baksana şuna canlı bir yaratık bu. Bir bakayım ne yapmak istiyor acaba?" diye düşünerek delikanlının her hareketini izlemeye koyuldu.

"Olmuyor, olmuyor," diyordu genç müzisyen. "Bir türlü evrensel ezgiyi yakalayamıyorum. Oysa müziğim ölümsüz olmalı. Tüm evren bilmeli ve sevmeli onu!"

Küçük ezgi merakla delikanlıyı izlemeyi sürdürdü. Artık onun peşinden bir an olsun ayrılmıyordu. Delikanlı nereye giderse gitsin o da peşinden gidiyordu ama bir türlü kendini ona göstermeye cesaret edemiyordu. Ayrıca bunu nasıl yapacağını da bilmiyordu.

"Canlı biri bu, ona nasıl kendimi gösterebilirim? Bu hiç mümkün değil, yazık!" diyordu

kendi kendine ama yine de onu takip etmekten kendini alamıyordu.

Delikanlıya büyük bir üzüntü içersindeydi:

"Biliyorum, biliyorum," diyordu sürekli. "Yapmak istediğim her yerlerde, hem de çok yakınımda. Ama ben bir türlü onu yakalayamıyorum."

Bu şekilde aradan günler geçti. Genç müzisyen dağlar ovalar aşır, yürüyor,

yürüyor ve evrensel müziği arayıp durmaktan bir gün bile geri durmuyordu. Küçük ezgi de peşindeydi tabii. Yine böyle bir gün yorgun argın bir dere kenarında uyuyan delikanlıyı bir an için orada bırakıp etrafı görmeye gitti. O da bu genç insana kendini nasıl tanıttığını bilememenin üzüntüsü içersindeydi. Birden genç bir kızın dere kenarında oturup güzel sesiyle bir şeyler mırıldandığını gördü. Kızın sesi o kadar güzeldi ki küçük ezgi birden aradığının bu olduğunu anladı. Artık müzisyen delikanlıya nasıl ulaşabileceğini biliyordu. Hemen koşup güzel kızın kalbine yerleşti. Kız, uzun saçlarını taramaktayken birden içine dolan güzellikle şaşkına döndü ve ister istemez mırıldanmayı bırakıp bu güzel ezgiyi söylemeye

başladı. Ses tüm ormana, derelere ve dağlara kadar yayıldı gitti. Tüm doğa artık onu dinliyordu. Küçük müzik ölesiye mutluydu. Genç kızın şarkısıyla müzisyene sesini duyuracağını biliyordu çünkü. Biraz sonra delikanlı duyduğu bu harikulade ses ile uyanıp:

"İşte, işte bu benim aradığım müzik," diye sevinçle haykırdı.

Genç kızın bulunduğu yere koşarak bu güzel ezgiyi kimin söylediğini anlamaya çalıştı. Gördüğü güzellik onu şaşkına çevirmişti. Hemen kağıtlarını çıkarıp müziğin notalarını yazmaya koyuldu. Artık büyük senfonisini yazmak için evine dönebilirdi. İlham perisi olan güzel kıza aşık olmuştu ve onu da birlikte götürmek istiyordu. Genç kız da ona kayıtsız kalamamıştı, evlilik önerisini hemen kabul etti. Beraberce delikanlının ülkesine gittiler. Delikanlının bestelediği senfoni tüm dünyanın en güzel müziği olmuştu.

Küçük ezgi artık mutluydu çünkü insanlar aracılığıyla sesini tüm evrene duyurmayı başarmıştı.

O günden sonra insan sesi doğanın en güzel sesi oldu.

Fındıkfaresi

Kırmızıfare abonelerinin çıkardığı dergi

Anneciğim

Annem sanki 70 kolun var
Bir elinde 70 parmağın var
Şıkır şıkır oynarsın.
Her işimize koşarsın

Püf, çoraplarımı yıkarsın
Ablamla kavga edince
Bir de yemeği seçmesine
Saçını başını yolarsın
Volkan Mengi

Atatürk

Dünyaya bir çocuk geldi,
Adı Mustafa idi.
Savaşlar yaptı,
Yurdumuzu kurtardı.

Kar, fırtına demedi,
"Hep ileri." dedi.
En sonunda kurdu,
Büyük Cumhuriyeti.

Özgün Sarısoy

Canavar Kardeşler

Evren Akal

Res.: Alper Akal

Bir varmış, bir yokmuş. İki kardeş varmış. Bir gün iki kardeş de okuldaki sınavlarından, "1" almışlar. Oysa her zaman, "5" alan çok düzenli öğrencilermiş ikisi de. Bu aldıkları 1'e o kadar üzölmüşler ki, aralarında, "Keşke her istediğimizi yapabilecek gücümüz olsa da, öğretmen 1 verdiğinde biz 5'e çevirebilseydik," demişler. Sonra da, "Hatta başka şeyleri de yapabilseydik, örneğin istediğimiz anda dondurmacıdan dondurma alabilsek, ya da annemi bizi arkadaşımızın doğum gününe göndermeye razı edebilsek," demişler.

Yolda bunları konuşarak eve doğru giderken, karşılarına birden bembeyaz sakallı, bastonlu, sevimli bir dede çıkmış. "Bütün konuştuklarınızı duydum," demiş çocuklara. "Benim sizin bu isteğinizi gerçekleştirebilecek sihirim var," demiş. "Bundan böyle, isteğiniz şeyi istediğiniz anda karşınızdakine yaptırabilirsiniz. Ama

her seferinde, dileğinizle birlikte siz de birazcık değişeceksiniz, bunu sakın unutmayın," demiş. "Ayrıca, sakın dileğiniz olağandışı bir şey olmasın, yani bir. taşı elmasa çevirmek, ya da uzaya gitmek gibi bir dilek olmasın, yoksa büyü bozulur." Çocuklar çok sevinmişler. Dede de tam o arada ortadan kayboluvermiş. Çocuklar okulda öğretmenlerine gidip, "Bizim notumuzu 1'den 5'e çevir çabuk," demişler. Öğretmen tam, "Olmaz!" diyecekmiş ki, o sırada çocukların gözlerinde ilginç bir ışık yanıp sönmüş. Öğretmen büyülenmiş gibi hemen, "Peki, peki notunuzu 5 yapıyorum," demiş.

Çocuklar çok sevinmiş. Bu arada ikisi de burunlarının çok kocaman oluverdiğinin farkına bile varmamış.

Okuldan çıkar çıkmaz, hemen dondurmacıya gitmişler.

Dondurmacıya, "Çabuk bize kocaman birer dondurma ver, ama bedava olsun," demişler. Dondurmacı tam, "Olmaz!" diyecekmiş

ki, çocukların gözlerinde bir ışık yanıp sönmüş. Dondurmacı hemen, "Peki, veriyorum," demiş. İkisine de kocaman birer külâh dondurma vermiş.

Çocuklar sevine sevine dondurmayı yiyerek eve dönmüşler. Aynaya bakmışlar ki, burunları kocaman olmuş, üstelik burunlarının üzerinde kocaman bir sürüde sivilce çıkmış.

Çocuklar daha sonra başka şeyler içinde dileklerini kullanmışlar. Bir keresinde sihirli güçlerini kullanarak ödevlerini arkadaşlarına yaptırtmış, bir başka seferinde annelerini onları sinemaya göndermeye razı etmişler. Ama bu arada kulakları büyümüş, dişleri uzamış, hatta kuyrukları bile çıkmış. Neredeyse birer canavara benzemişler. Aynaya baktıklarında kendilerinden korkar olmuşlar.

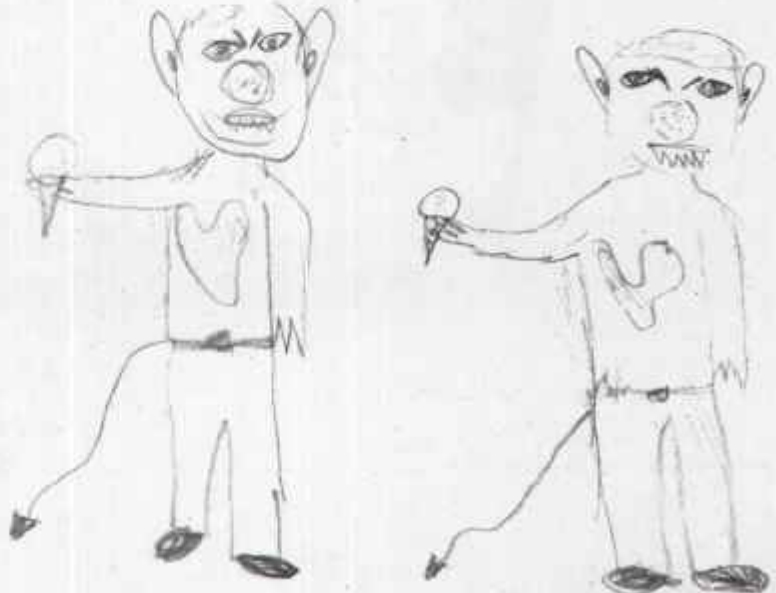
"Şimdi ne yapacağız?" diye sormuşlar birbirlerine. Artık canavara benzemek istemiyorlarmış.

O zaman dedenin söylediğini hatırlamışlar aynı anda. Eğer imkansız bir şey isterlerse, büyü bozulmayacak mıydı?

Küçük çocuk hemen koşup doktor malzemeleri satan bir mağazaya girmiş. Satıcıya, "Çabuk bana bir mikroskop ver," demiş. Satıcı "Hayır," diyecekmiş ama, çocuğun gözünde yanan ışık onu etkilemiş ve hemen, "Peki vereceğim," demiş. O sırada, büyük çocuk da gökyüzü ile ilgili malzemeler satan bir dükkana girmiş ve satıcıya, "Hemen bana bir teleskop ver," demiş. Satıcı tam, "Hayır," demek üzereymiş ama çocuğun gözlerinde bir ışık parlamış. Işık satıcıyı etilemiş, hemen, "Peki," deyip teleskobu uzatmış. Bu arada her iki çocuğun da tırnakları uzamış, elleri birer pençeye

dönüşmüş. Küçük çocuk mikroskoba bakmış ve orada gördüğü mikroplardan biri olmayı istemiş. Tabii bu imkansızmış! Büyük çocuk ise, teleskoba baktığında gördüğü bir yıldızda olmayı dilemiş. Bu da gerçekleşemeyecek bir dilekmiş!

İşte o anda büyü bozulmuş. Her iki çocuk da eski hallerine dönmüşler.

Öğretmenim

Öğret bana öğretmenim,
Eskileri, yenileri.
Öğret bana öğretmenim,
İyi, kötü.
Öğret bana öğretmenim,
Dünyayı, insanı.
Öğret bana öğretmenim,
Birliği, beraberliği.

Sen öğret ki öğretmenim,
İyi biri olayım.
Sen öğret ki öğretmenim,
Vatana yararlı olayım.
Sen öğret ki öğretmenim,
Dünyayı kurtarayım.
Sen öğret ki öğretmenim,
Cumhuriyeti koruyayım.

**Sinem Gülsoy/ Cumhuriyet İlkokulu
Hendek**

18

Yaşamak

Ne güzeldir yaşamak
Mavi denizle
Yeşil ağaçlarla
Güzel kuşlarla.
Ne güzeldir yaşamak
Mutlulukla
Sevgiyle
Saygıyla
Yaşamak
Güzeldir yaşamak
Bir kediyle
Ak köpekle
Kara tavşanla
Güzeldir yaşamak
Cennette bulutlarla
Ayla koşmak
Güneşle oynamak
Kutlu Neydim

Coğrafya Öğretmenimiz Tarhan Hanım

Aslı Niyazioğlu

Res.: Kemal Urgenç

COĞRAFYA ÖĞRETMENİMİZ
Tarhan Hanım derslere hep biraz geç girerdi. Zil çaldıktan beş on dakika sonra. Kıvrıkcık, kızıl saçları dağılmış, soluk soluğa belirirdi. Aceleyle geçerdi kapıdan. Kürsüye koşar adım ilerlerken üstünü başını düzeltir, saçlarını toplar, bakışlarına çeki düzen verirdi. Ve biz, hepimiz ondaki tuhaf değişimi seyrederdik. Büyük sırlar taşırdı kapıyla kürsü arasındaki mesafe. Sanki bir uçta başka Tarhan Hanım vardı. Arada üzerindeki tanınmaz ifadeyi silkelerdi. Oturup not defterini çıkartırken öğretmen Tarhan Hanım olurdu. Gözlüklerini takardı. Önceki tuhaf bakışlar, gözlükler arasında sessizce kaybolurlardı. Tipik öğretmen havasına bürünmesini tamamlayınca, "Evet, derse başlayalım," derdi. Tipik

öğretmen sesiyle ödevlerimizle ilgili sorularımız olup olmadığını sorardı.

"51. sayfadaki harita iyi çıkmamış." "Yeraltı kaynaklarının oluşumunu anlayamadık," gibi şeyler söyleyebilirdik. Asıl merak ettiğimiz yeraltı kaynakları değildi tabii ki. Aklımızı kurcalayan soruların çoğunu soramazdık. Böyle acele acele nerelerden geliyordu? Onu yollarda gören hiç olmamıştı. Okulun kapısından ne zaman girerdi kimse bilmezdi. Ve neden tayyörünün yakasını çekiştirirken, çantasını karıştırırken küçük şeyler dökülürdü yerlere?

Yapraklar. Evet, yapraklar. Daha önce hiç görmediğimiz türden yapraklar saçılırdı üzerinden. Ön sıralarda oturanlar, onları toplamaya çalışmışlardı. Ama yere değer

değmez yok oluyorlarmış. Ve nedense onları havada kapamıyormuş kimse. Dokunulamıyormuş. Anlaşılmaz şeyler. Ama bunlar yine iyi, ya yere düşen hiç tanınmaz, hiç bilinmez öteki şeylere ne demeli? Çeşitli renklerde, şekillerde nesnelere. Tarhan Hanım, onları fark etmiyormuş gibi davranıyordu. Fark etmiyordu belki de. Ama onun her el kol hareketinde bizim gözlerimiz faltaşı gibi açılıyordu. Birbirimize gösterip fısıldaşıyorduk. Tarhan Hanım'sa ırmakları, dağları anlatmaya devam ediyordu.

Şekillerin ne olduğu, benim için uzun süre bilinmezlik içinde kaldı. Çünkü çalışkan bir öğrenci değildim. Ama Zehra ile Ece yavaş yavaş onları anlamaya başladılar. Tenefüslerde bize de anlattılar. Derste işlediğimiz konularda varmış bazıları. Çok sonraları ben de kitapta resmini gördüğüm artezyen kuyusunu tanıdım. Belirsiz şekil, belirsizliğinden çıktı; bir artezyen kuyusuna dönüştü. Artezyen kuyusu, büyük başarıydı benim için. Ama sınıfta fazla önemsenmedi. Herkes hint fillerinden, buğday

başaklarından bahsetmeye başlamıştı. Görmesi en zor olanlar da meridyenlerle paralellermiş. Çok, çok güzelmiş bunlar. Ben artezyen kuyumla yetiniyordum. Tarhan Hanım anlatıyordu.

"Dünyamız kendi etrafındaki dönüşünü 24 saatte tamamlarmış. Gece ve gündüz olurmuş. Dünyamızın güneşe baktığı yön gündüzmüş, bakmadığı yön gece." Kol saatim ilgiyle dinliyordu. Dünyamızın yörüngesi ekvatora 23.5 derece eğikmiş, işte bu nedenle de mevsimler olurmuş. 'Hapşuu,' diye hapşırarak Tarhan Hanım'ı böldü yağmurluğum. Çok kötü soğuk almıştı mevsim değişiklikleri sırasında. Eğik bir yörüngeden başka ne beklenir ki? Küçük yağmurlukları hasta edip dursun. Tarhan Hanım elinde tebeşir, tahtaya birçok şey yazıp çiziyordu. Önünden arkasından şekiller dökülüyordu. Muson rüzgârlarını görebildim. Sınıf boyunca akmaya başlayan Amazon Nehri'ni de herkes tanımıştı. Neşeyle el çırparak karşıladık onu. Amazon Nehri., bir parça gökyüzü, balta

girmemiş ormanları ve
lkeleriyle gösterişli bir Şekilde
belirmişti. "Őőőő," dedi Tarhan
Hanım. "Neler oluyor?"
Sustuk. Amazon Nehri
sıralarımızın arasından akıp
gitti.

Sırf görüntüler değildi
bunlar. Gelip geçen Amazon
Nehri'nin kendisiydi. Emindik

bundan. Peki ama koskoca
Amazon Nehri'nin bizim sınıfta
ne işi vardı? Ziyarete mi
gelmişti? "Olmaz," dedik.
Hibirimizi tanımıyor ki
ziyarete gelsin. Tarhan
Hanım'ın da konuğu değildi
herhalde. Çünkü Tarhan
Hanım onu görmemiş gibi
davranıyordu. Kimse

konuklarına böyle kaba davranmaz. Öyleyse Amazon Nehri, artezyen kuyusu ve diğerlerinin sınıfımıza gelmelerinin başka nedenleri vardı herhalde. Biraz düşününce bulduk. Çok basit bir neden: Tarhan Hanım'ın dalgınlığı.

İsimlerimizi karıştıran, yazılı tarihlerini sık sık unutan Tarhan Hanım'dan böyle dalgınlık beklenirdi. Gezdiği yerlerde gördüklerini oralarda bırakmayı unutuyordu. Böylece yapraklar, deniz kabukları, ırmaklar onunla birlikte sınıfımıza geliyorlardı. Onun başka dalgın bir anını yakalayıp kaçana kadar da üzerinde kalıyorlardı. Bu açıklama hepimize çok mantıklı geldi. Ayrıca, tam o sıralar, Tarhan Hanım'ın derslere girmeden önce nerelerde olduğu hakkında bilgilerimiz de artmaya başlamıştı İki gün önce Yalın, heyecanla bir kart getirmişti okula. Teyzesiyle eniştesinin İtalya tatilinden attıkları kartı havada sallamıştı. Önce anlamadık. Teyzeyle eniştenin kart göndermesine bu kadar sevinmez ki insan! Sonra karta dikkatle bakınca anladık. San

Lorenzo Meydanı'nın çevresi vardı fotoğrafta. Güzel bir meydan, güzel çeşme ve turistler. İşte orada, turistlerin arasında Tarhan Hanım duruyordu. Çeşmeye bakıyordu. Biz de çok heyecanlanmıştık. Herhangi bir tesadüfle karşı karşıya olmadığımızı biliyorduk.

Coğrafya dersini ipe çektik. Kartı Tarhan Hanım'a gösterdik. "Ben hiç İtalya'ya gitmedim," dedi. "Benzettiniz herhalde." Çok şaşırdık. Bir sonraki ders ingilizceydi. Kartı İlknur Hanım'a da gösterdik. "Aaa, çok şekersiniz çocuklar," dedi. Tarhan Hanım kartta yokmuş. Oysa Tarhan Hanım oradaydı. Çeşmeye bakıyordu. Ve Tarhan Hanım'ı başka çeşit çeşit karttan, fotoğraftan, renkli dergi resimlerinde tesbit etmeye başladık. Pazar ilavelerinde Ganalı kafa derisi avcılarında mı bahsediyor, resimler içinde Tarhan Hanım'ı da görüyorduk. Av silahlarının yapılışını seyrederken, çadırların arasında dolaşırken objektife o da yakalanmış. Fuji Dağı'nı anlatan bir kitap mı var? İşte doruğa tırmanan Tarhan Hanım. Annem orada sadece bir ağaç var diyordu

ama ben Tarhan Hanım'ı oldukça net görüyordum. Görüyorduk. Teneffüslerde yeni buluşlar, yeni fotoğraflarla resimler (içlerinde Tarhan Hanım'ı bulduğumuz) elden ele dolaşıyordu. Bazen küçük çıgliklar da katılıyordu bize. Geçen derste gördüğümüz lavlar, şu yanardağın tepesinde mi geliyordu? Sıra sıra palmyeleri de Mısır'dan getirmiş olmalıydı herhalde. Palmiyeler, firavunlar ve Tarhan Hanım papirüs resminde yan yana duruyorlardı. Başka ne var? Papirüs resmi bir köşeye bırakıldı. Portakal bahçesine, Akdeniz iklimine geçildi. Yazlar sıcak ve kurak, kışlar serin ve yağışlı. Tarhan Hanım portakallar arasında, yaz güneşi, başında kocaman bir hasır şapka.

"Bir dakika," dedi Sinem. Hâlâ dikkatle papirüsü inceliyordu. Onunla ilgilenmedik, çünkü papirüs resmine bakmıştık. Tarhan Hanım'la şapkası çok ilginçti. "Bir dakika," dedi Sinem bu sefer ısrarlı bir şekilde. Bize firavunun kayığı yanında yürüyen, daha küçük çizilmiş köleleri gösterdi. Yan yan

yürüyen küçük figürler arasında tarih öğretmenimiz Fahri Bey'i işaret ediyordu. Evet, oradaydı Fahri Bey. O ciddi ifadesiyle yan yan yürüyordu. Tarhan Hanım'ın biraz uzağında.

Sonra ne mi oldu? Bu sefer Fahri Bey'i de her yerde sık sık görmeye başladık. Onun derslerinde şekiller yayılmadı etrafa ama tarih kitaplarında, çeşitli tarihi kostümlerle resimleri belirmişti. Fahri Bey'i fen öğretmeni Güler Hanım bilim teknik dergilerinde izledi. Resim öğretmeni Neşe Hanım'ın ressam Picasso'ya verdiği pozları gördük. Ve ne zaman ders çalışmak için matematik kitabını açsak formüller içinden Mustafa Bey zıplıyordu.

Sıkıcılaşmaya başladı iş. Teneffüslerde daha az dergi, gazete gelmeye başladı. Sonra tamamen kesildi yeni buluşlar. Ancak kırk yılda bir, o da çok komik bir poz varsa getiriyorduk okula. Tarhan Hanım'ın dersleri sakinleşti. Yazılılar, sözlüler de başlamıştı. Derslerimize döndük. Teneffüslerde de eski oyunlarımızı oynadık, koşmaca, yakan top...

AYI

James Oliver Curwood

Sekizinci Bölüm
Kargaların Saldırısı

Yedinci bölümün özeti: Sanki akşam olmuştu. Ormanın bu bölümü esrarlı bir mağarayı andırıyordu. Sessizliğe rağmen ilerlediler. Birden dev gibi bir karaltı üstlerinden geçti. Bu bir baykuştı. Yeniden geldiğinde, ayaklarının üzerinde yükselmiş olan Niua'yı hedef alınıştı. Miki baykuşun üzerine abanarak onu yana devirmiş, bunu fırsat bilen Niua hayatının en hızlı koşusuna çıkmıştı. Miki'de onu takip etti. Kendilerini önlerine çıkan devrik ağaç kütüklerinin altına attılar. Gece boyunca çeşitli seslerin eşliğinde orada yattılar. Uluyan kurtların sesi Miki'de anlaşılmaaz anılar uyandırmıştı. Ama çok kısa bir süre sonra kurtlarla köpekler arasındaki farkı anlayacaktı.

AYRILMAZ DOSTLAR lezzetli yemeklerini yiyorlardı. Birkaç günlük heyecanlı serüven onları bir yıl yaşlandırmış gibiydi. Niua'nın, anasının yokluğundan dolayı duyduğu

üzüntüsü gittikçe azalıyordu. Miki de sahibini unutmak üzereydi.

İkisi de artık tek lokma yutamayacak derecede boğazına kadar doydular.

Niua güneşe oturmuş yalanıyordu. Miki ona sürtündü, ayı bir arkadaşlık homurtusu çıkardı, sonra onu oynamaya çağırarak sırt üstü yere yuvarladı.

Bu ilk defa oluyordu. Miki bir sevinç havlamasıyla üzerine atıldı. Köpeğin vahşice hırlamaları ve Niua'nın çığlıkları ile karışan bu dostça pençe, tırnak ve diş vuruşları kavgasında uçurumun kıyısına kadar yuvarlandılar. Oradan aşağı otuz metre kadar vardı; burası çimenli fakat dik bir bayırdı.

Niua için bu cambazlığın hoş gitmeyecek bir yanı yoktu; yağlı ve tostoparлак olduğundan, kolayca yuvarlanıyordu. Fakat köpek için durum farklıydı. Bacakları, derisinin çıkıntıları ve kuru kemikleriyle, öyle bir burkulmalar, taklalar ve tehlikeli sıçrayışlarla düştü ki, ovanın kıyısındaki sert kayaya çarptığında tamamen kendinden geçmiş, nefesi kesilmiş bir haldeydi. Kesik kesik soluyarak ayağa kalktı, bir süre dünya, çevresinde baş döndürücü bir daire çizer gibi göründü. Sonra kendini topladı ve arkadaşının dört

metre ötede olduğunu fark etti.

Niua eğlendirici bir keşifte bulunmuştu. Dünyada hiçbir yaratık bir ayı yavrusunun kaymasının tadını bilmez; belki bunu kızak kayan bir çocukla, kuyruğu üstünde kayan bir kunduz bilebilir. Miki dağılmış olan zihnini toparlamaya çalışırken, Niua kararlı kararlı yokuşun başına kadar çıktı ve kendini yeniden aşağıya bıraktı. Miki'nin alt çenesi şaşkınlıkla düştü. Niua oyunu tekrarlarlarken ötekinin sanki nefesi kesildi. Miki ayı yavrusunun beş kere, beş altı metre yukarı çıkıp teker meker otların üzerinde yuvarlanmasını izledi. Sonuncu düşüşte onun üzerine atıldı ve öyle bir ısırdı ki az daha hiç yoktan bir dövüş çıkacaktı.

Miki daha sonra tepenin dibini araştırmaya başladı. Niua en çok yüz metre kadar onu hatır için izledi, ama daha öteye gitmeyi reddetti. Miki'nin genç rengineyiğinin yağlı ve sulu gövdesini bırakmaya hazır gibi olduğunu anlayarak kaygı ve isyanla dolduğunu hissediyordu. Birdenbire bütün oyun düşüncesini

unutarak yüzde yüz pratik zekâ sahibi olduğunu gösteren bir davranışla bayırı çıkmaya koyuldu.

Bunu gören Miki araştırma tasarısından vazgeçerek ona yetişt.

O gece kurtlar tekrar bayıra inmediler. Av boldu ve boğazın yukarısında bulunan yırtıcı hayvanlar batıdaki bir avın peşinden koşuyorlardı. Niua ile Miki bir iki kere onların çok ötelerden gelen ulumalarını duydular. Bu yıldızlı geceyi de zaman zaman uyuyarak

çevreyi gözlemek ve dinlemekle geçirdiler. Kurşuni şafağın tatlılığı içinde tekrar ziyafet yerine döndüler.

Günler ve geceler birbirini kovaladı. Geyiğin eti ve kanı iki hayvanın kuvvetlerini harikulade bir şekilde geliştiriyordu. Dört günün sonunda ayıcık yağdan küp gibi olmuştu. Miki'nin gövdesi de dolgunlaşmaya başlamıştı. Uzaktan kaburga kemikleri sayılmıyordu artık. Göğsü genişliyor, ayakları köşeli kaba sabalığını biraz kaybediyor,

çenesi geyiğin kemikleri üzerinde yaptığı talimlerle güçleniyordu.

Niua için semizlik keyif ve hoşnutluk demekti. Orada et kaldıkça, tepenin bu yamacını aşmaya hiç de girişmemişti. Günde iki ya da üç kez dereye iniyordu; sabahleyin ve akşam üzeri, daha çok güneşin batmasına doğru bayırın yukarisından yuvarlanarak eğleniyordu. Ayrıca, bir ağacın çatalında öğle uykusu çekmeye de alışmıştı.

Miki böyle kayma sporundan hiç zevk almadığı ve ağaçlara tırmanmayı bilmediği için, zamanını tepenin dibinde, gittikçe daha uzaklarda dolaşmakla geçiriyordu. Bu keşif gezilerinde ayı yavrusunun da kendisiyle gelmesini istiyordu. Onu tüneğinden indirmeye yalvarmaksızın ya da dereye gidiş gelişleriyle çizdiği tek yoldan çevirmeye girişmeksizin asla yola koyulmuyordu. Bununla birlikte Niua'nın dayatması aralarında gerçek bir anlaşmazlık çıkaracak cinsten değildi.

Aralarında ilk ciddi engeli kuran sıradan bir kavgadan daha güçlü başka bir neden

oldu. Miki etini taze yemeyi seven bir ırktandı. Niua ise daha çok, bayatlamış et yemeyi seviyordu. Oysa, dördüncü günden sonra geyiğin gövdesinden kalanlar hızla kokmaya başlamıştı. Beşinci gün Miki eti yutmakta güçlük çekti, altıncı gün bu imkansız oldu. Niua etin kokusu daha ağır, daha kekremsi bir hal aldıkça onu gittikçe daha nefis buluyordu. Yedinci gün, büyük bir heyecan içinde üstüne atıldı. O gece Miki derenin yanında sık bir çalılığın altında tek başına uyudu. Günlerden beri ilk defa dünyanın büyüklüğünü ve boşluğunu hissediyordu.

Niua tepeden indiği zaman güneş çoktan yükselmişti. Bugün geyik leşine dönmek için her zamankinden acele etmişti. Önceki gün kargaları kovmak için uğraşmak zorunda kalmıştı, bugün onlar etini çalmaya çalışmak için inatçılıklarını bir misli artırıyorlardı. Su içtikten ve Miki'ye doğru keskin bir homurtu fırlattıktan sonra, bayırı acele acele çıkmaya başladı.

Düzlüğe varan yolu taş yığınları arasından geçiyordu.

Her zaman sık sık durur, her şeyin yolunda gidip gitmediğini anlamaya çalışırdı. Bu kez hayretle irkildi. Geyik leşi kargalardan kapkara olmuştu.

Kakakiyu ile sürüsü bir bulut gibi inmişlerdi; büyük kanat çırpışları ve gaga vuruşlarıyla geyiğin etini çılgınlar gibi parçalıyorlardı. Başka bir bulut havada süzülüyordu; yakındaki bütün küçük ağaçlar, çalılıklar onların ağırlıkları altında eziliyor ve kara kehribar rengindeki tüyleri güneşte parılıyordu.

Niua afallayıp kalmıştı. Korkmuyordu, kaç kere bu ürkek hırsızları kovmuş kaçırmıştı; fakat onları hiç bu kadar kalabalık görmemişti. Leşi tümüyle kaplıyorlardı. Çevresindeki toprak bile kapkara olmuştu.

En az on kez yaptığı gibi dişlerini çıkararak kayaların arasından atıldı. Sersemleştirici bir kanat gürültüsü oldu. Hava karardı, çıkan gılgamlar bin beş yüz metre uzaktan duyulabilirdi. Fakat bu kez Kakakiyu ile kuvvetli takımı ormana doğru uçup gitmediler. Sayıları cüretlerini artırıyordu. Geyik

Ahtik'in etinin tadını almışlardı. Burun deliklerine dolan koku onları sarhoş ediyor ve arzu ile tutuşturuyordu.

Niua sersemlemişti. Üstünde, arkasında, her yanında kargalar boğuk çığlıklarıyla onu tehdit ederek dönüyorlar ve en cesurları kanatlarıyla onu pataklamak için üzerine saldırıyordu. Korkunç bulut gittikçe koyulaşıyordu. Birdenbire bir çığ gibi indi, geyik leşini örttü ve Niua'yı da sardı. Ayıcık bu tüylü kalabalık altında soluk alamadığını hissederek baykuşlarla yapmış olduğu gibi çarpışmaya başladı. Yirmi kadar karganın kerpeten gibi gagası tüylerini ve derisini kısıkaçladı. Birkaçı gözlerine saldırdı. Kulaklarının koptuğunu sandı, burnu birkaç saniye içinde kana bulandı. Soluğu kesilmiş, körleşmiş, sersemlemiş, gövdesinin her yanına batırılan iğnelerle bitkinleşmiş bir hale gelince Ahtik'i unuttu. Artık kolaylıkla koşabileceği bir sığınağa varmaktan başka bir isteği yoktu.

Bütün gücünü son bir çabayla toplayarak ayağa

kalktı ve kendini saran canlı yığınının ortasına atıldı. Bu bozgun belirtisi üzerine, saldıranların çoğu ziyafete katılmak üzere onu bıraktı. Niua ormanın yarı yoluna varınca kuşların hepsi peşinden ayrılmıştı. Yalnız bir tanesi, Kakakiyu kalmıştı geride. Niua'nın kaba tüylü kuyruğuna bir ökse gibi yapışmıştı ve koşunun sarsıntılarına rağmen orada asılı duruyordu. Kurbanı ormanın içinde hayli ilerleyinceye kadar orada kenetlenmiş halde kaldı. Ancak o zaman ağır ağır havalandı ve sürüsünün yayına döndü.

Niua, Miki'ye ihtiyacı olduğunu hiç bu kadar hissetmemişti, şimdi tam

zamanıydı. Bir kez daha dünya görüşü tümüyle değişmişti. Gövdesi ateş gibi yanıyordu. Ayaklarının altı bile acıyor, yürümesini güçleştiriyordu. Yarım saat süresince bir çalılığın altına gizlenip yaralarını yaladı ve Miki'nin kokusunu almaya çalıştı.

Sonra ırmağın yatağına doğru bayırı indi ve gidiş gelişleriyle açmış olduğu izi geçti. Fakat arkadaşını araması boşuna oldu. Homurdandı, inledi ve bir kez daha havada onun kokusunu almaya çalıştı. Biraz dere boyunca çıktı, sonra koşarak indi. Ahtik şimdi umurunda değildi.

Miki gitmişti.

(Sürecek)

Çantamın Gizli Gözü

Kitap okumayı pek sevmiyorum. Ohhh!.. Söyledim de rahatladım. İlkokul çantamın gizli gözünde sakladığım bu sözü söylemeyi ne kadar istesem de, büyüklerin yanında söylemeye korkuyorum. Neden mi? Çünkü büyükler hep bana, "Kitap oku! Kitap oku!" deyip duruyorlar. Ama kendileri okumuyorlar. Babam gazetenin spor sayfasından başka yerini okumuyor, kitap da okumuyor. Annem de yalnızca televizyon izliyor. Öğretmenimiz tatilde okuduğumuz kitapların isimlerini sordu. Ben de öğretmene aynı soruyu sordum. Bana kızdı. Ben eskiden kitap okumayı severdim, ama artık büyüyorum ve tıpkı büyükler gibi, gittikçe daha az okumalıyım, değil mi?

Bali'de Deniz

Nuran Turan

30

Bali'de deniz
çok temiz.
Hava da
sıcak olunca
insan denize
doyamıyor.
Babamla
sörf yapmak
pek eğlenceli
oldu
doğrusu.

Ben ancak
sörfün
ucuna yatıp
dolaşabiliyor
dum. Babam
sörfe hakim
olamayıp
yelkeni
elinden
kaçırınca da;
cumburlop
suya
yuvarlanma-
nın tadı da
bir başkaydı
ya...

Denizden çıkardığım Őu kocaman deniz yıldıızına bir bakın. Bizim denizlerimizde de herhalde böyle deniz canlıları vardır.

Denizlerimizi temiz tutarsak onlarla karşılaşmamız doğaldır. Orada pek deniz kirliliğı yok. Eh, koskocaman Hint Okyanusu'nu da insanlar kirletirse çok yazık olur doğrusu.

BİR KİTAP BİR YAZAR

Selma Erdoğan

İHTİYAR JOHN

Peter Hartling

İhtiyar John

Peter Hârtling * Res.: Renate Habinger * Afa Yayınları * 1. Basım: Kasım 1994 * 108 sayfa * 19.5x12.5cm * 3. hamur kağıt, karton kapak * siyah-beyaz iç resimler * 75.000TL

Sizi bilmem çocuklar ama, Peter Hârtling'in Necdet Neydim'in çevirileriyle yayınlanan kitapları bende alışkanlık yapmaya başladı. Necdet Neydim'in güzel Türkçesi ve Hârtling'in ilginç konulu romanları. Başka türlü söz zaten imkansız. Necdet Neydim, Kırmızıfare'mizin sevgili dostlarından biri. Özenerek çevirdiği kitapları mutlaka bize getiriyor. Biz de

Kırmızıfare'de büyük bir mutlulukla tanıtıyoruz. Peter Hârtling'in bu 32 seferki kahramanı bir dede. Herkes onu İhtiyar John olarak tanıyor.

İhtiyar John'la birlikte yaşamak hiç kolay değil. Daha ilk günden evde bu yüzden ne olaylar çıkıyor! Ama çocuklar dedelerini çok seviyor. Onunla hayat ne kadar da renkli ve canlı...

Bütün köy İhtiyar John'un garipliklerine zamanla alışıyor. Hatta gönlünü kaptıran bile oluyor. Öyle de güzel öyküler anlatıyor ki, geçmiş üzerine, sevgi üzerine, savaş ve nefret üzerine...

Ama günlerden bir gün İhtiyar John hastalanıyor.

Aşağıda kitaptan bir bölüm veriyoruz. Hepinize iyi okumalar.

"Nihayet soru sorma fırsatını yakalamışlardı. 'Söylesene boyun kaç senin,' diye sordu Jakob. 'Hey, buna cevap vermek pek o kadar da kolay değil'

'Niye ki?' Jakob şaşırmıştı.

'Çünkü ben büzülüyorum.'

'Bu doğru olamaz,' diye bağırdı Laura.

Anne, 'Sakin İhtiyar John'un sizle dalga geçmesine izin vermeyin. Dalga geçmeye bayılır o.' İhtiyar John buna itiraz etti. 'Dinleyin, size büzülme öykümü anlatayım. Kısa bir öykü ve ben bu öyküde sürekli kısalıyorum. Altmış yaşında boyum 1.97cm. idi. Altmış beş yaşında 1.95cm. Yetmişinde 1.92cm, şimdi ise 1.91cm. 'Bana eskisinden hiç farklı gözük müyorsun, aynı büyüklüktesin sanki,' dedi annesi.

'Büyüklik aynı olabilir ama uzunluk aynı değil'

Mavibulut Yayınları

OKULÖNCESİ ETKİNLİKLERİ DİZİSİ

Artık Kendim Boyayabilirim * *Fatih Erdoğan*

Artık Kendim Çizebilirim * *Fatih Erdoğan*

İLK KİTAPLAR DİZİSİ

Geceyi Sevmeyen Çocuk (Ciltli) * *Aytül Akal*

Canı Sıkılan Çocuk (Ciltli) * *Aytül Akal*

Kardeş İsteyen Çocuk (Ciltli) * *Aytül Akal*

Uyuyamıyor musun Küçük Ayı (Ciltli) * *Waddell-Firth*

Kırçıl Horoz (Ciltli) * *Ayla Çınaroğlu*

Demet'in Bahçesi (Ciltli) * *Ayla Çınaroğlu*

Kedi (Ciltli) * *Ayla Çınaroğlu*

Balık (Ciltli) * *Ayla Çınaroğlu*

Köpek (Ciltli) * *Ayla Çınaroğlu*

KUŞ (Ciltli) * *Ayla Çınaroğlu*

Aç Tırtıl * *Eric Carle*

Annem ve Ben * *Leylâ Sakpınar*

Kardeşim ve Ben * *Leylâ Sakpınar*

Şıkırdak'ın Çıngırağı (Ciltli) * *Aysel Gürmen*

ARTIK KENDİM OKUYABİLİRİM DİZİSİ

Pabucumun Bağı Çözüldü * *Fatih Erdoğan*

Okula Geç Kaldım * *Fatih Erdoğan*

Dedem Bana Düdük Yaptı * *Fatih Erdoğan*

Geçiyordum Uğradım * *Fatih Erdoğan*

FINDIK KİTAPLAR DİZİSİ

Pufpuf Ayı Bal Peşinde * *A. A. Milne*

Pufpuf Ayı'nın Sıkışık Günleri * *A. A. Milne*

Park, Peri ve Belediye Başkanı * *Dilek Aykul Bishku*

Bayan Tutu Modaya Uyuyor * *Melek Güngör*

Gökyüzündeki Tuhaf Delik * *Dilek Aykul Bishku*

EDEBİYATA DOĞRU DİZİSİ (Ciltli)

Kanaryamın Öyküsü * *Ayla Çınaroğlu*

Al Takkeli Dev ile Mor Takkeli Dev * *Ayla Çınaroğlu*

Serdar'ın Öyküleri * *Nuran Turan*

Serdar'a Öyküler * *Nuran Turan*

KİTAP KURDU DİZİSİ (Ciltli)

Küçük Prens * *A. Exupery*

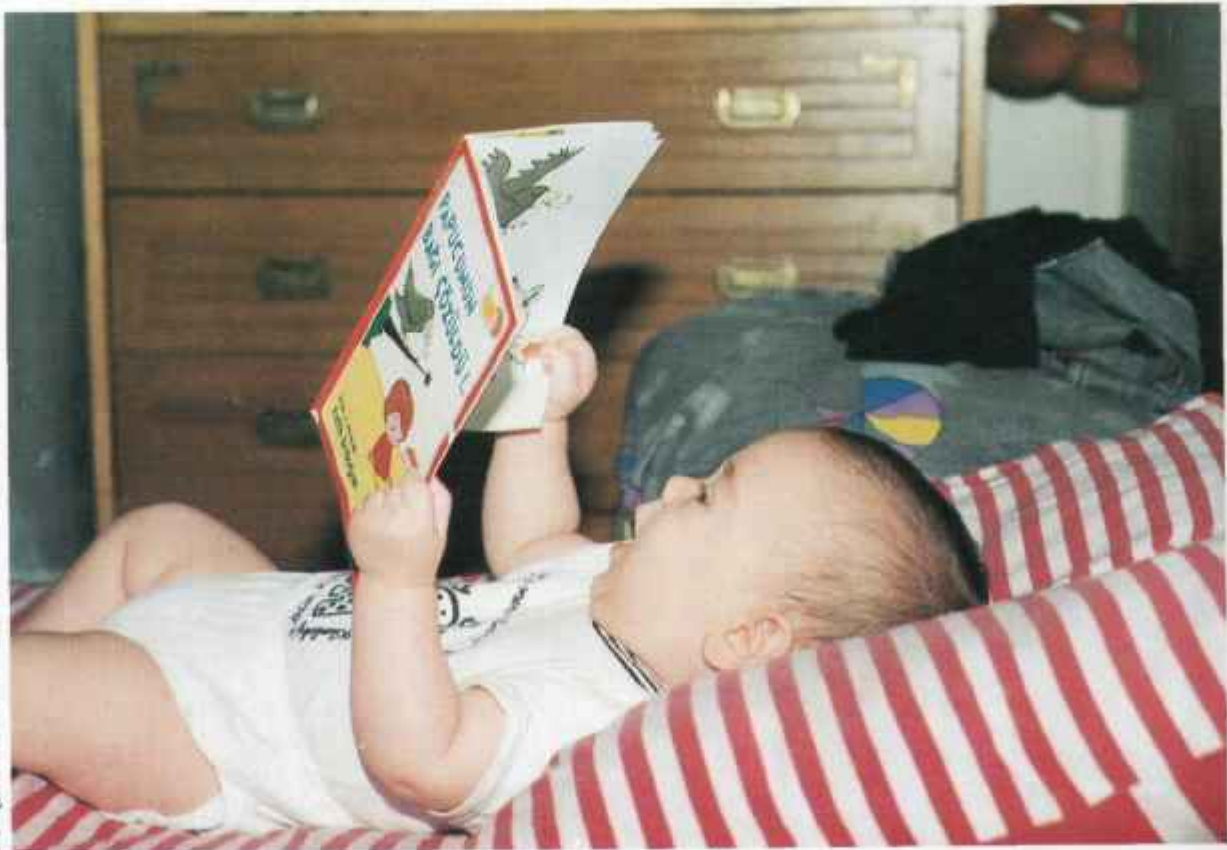
Uçurtmam Bulut Şimdi * *Sevim Ak*

Seni Seviyorum Coco * *Güngör Köknel*

DERGİLER

KIRMIZİFARE Çocuklar İçin Edebiyat Dergisi

Şehir Hayvanları ve İnsanları İçin KEDİ Dergisi

Ben de bir gün
KIRMIZIFARE'ye
abone olacağım